

BALATONI KERTEK

Gyerekkoromban néhány egymást követő évben a Balatonon nyaraltunk. Nem tudom, hány éves lehettem, még nem jártam iskolába. Anyám irányította a nyaralásokat, mindig más falut választott. Talán mert egy kicsit mindegyik hasonlított a miénkre. Hasonló volt a mi családi házunk is, olyan volt, mint ott a legtöbb. Apám meg én a vízzel törödtünk, elég volt nekünk a strand, a vitorlások. De anyámat egészen más foglalkoztatta. A kert megszállottja volt. Hamar társakra talált. Mindig vittünk növényeket haza. Most, augusztus végén tört fel valahonnan az emlékeimből mindez, amikor Szigligeten töltöttem a nyár végét. Mindig az a legérdekesebb, ami egy új környezetben elsőként tűnik fel. Ahogy kiléptem az alkotóházból, az első utam a strand felé vitt. Egyórányi séta. Útközben ott sorakoztak azok a családi házak, azok a kertek, melyeket gyerekkoromban láttam. Mintha ugyanazok lettek volna. Felfedeztem a növényeket, melyekre akkor nem is figyeltem különösebben. Mostani szemmel a balatoni kertek mind hasonlóknak tűntek, talán anyám is azt vette észre, hogy mindegyikbe ugyanolyan virágokat és díszfákat ültettek. Legfeljebb az elrendezésük különbözik. Ezeknek az együttese alkotja a balatoni kertet. Aztán ahogy a kert növényeivel együtt felnőttem, láttam persze, hogy a mi kertünk más lett, mint a többi a falunkban, anyám igazi különecneket számított, szeretett dicsekedni vele, mert nekünk különleges, balatoni kertünk volt, háromszáz kilométerrel délebbre, a határ túloldalán. Mára laskói kertünk már csak emlékét idézi az egykorinak. Az igazi felfedezés pedig idén nyáron az volt, hogy van egy hely, ahol mindez változatlanul megmaradt: a dísznád, a narancssárga rózsza, a lila akác, a boholyfa és a többiek. Azóta nem jártam a Balatonon, csak most, ezekben a kertekben.